

„Arta e o expresie a libertății prin definiție, căci ea nu acceptă limitele istoriei.”

- George Călinescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VI
Numărul 288
(6763/1328)

4 - 10 ianuarie 2017

Încă, multă ipocrizie...

Cezar Adonis
Mihalache

„Speranțe” putem avea, eventual, noi... Oamenii simpli, analiștii, formatorii de opinie, reprezentanții onești (dacă or exista?! ai societății civile... Nu ei! Nu șefii instituțiilor Statului Român. Mai ales când vorbim despre instituții de forță. Ei nu se pot lamenta în sorocul unei „speranțe”, nu pot oferi publicului promisiunea rezolvării „misterelor” decembriste, mai ales când, fiind vorba despre propria ogradă, știu bine, cu punct și virgulă, adevărul din ceea ce, pentru țară, se prezintă încă sub mantaua misterului.

Asemenea șefi de instituții nu pot vehicula încrederea lor în aflarea (de către ceilalți!) a adevărilor sub formula-marotă a veșnicei tergiversări: „Avem speranță!”. Ori prezintă certitudini, ori mai bine tac, lăsând ca „speranța” să fie vehiculată în numele aflării adevărului doar de simplii oameni.

Șeful SRI cunoaște în mod cert adevărul despre măcelărirea și batjocorirea trupurilor ostașilor USLA în noaptea de 23/24 decembrie 1989. Măcar pentru faptul că a cerut să vadă raportul SRI, putem să-i spunem „intern”, din momentul în care instituția și-a însușit moștenirea în domeniul antitero al fostelor trupe USLA. Pentru că nu putea merge să-i omagieze pe cei șapte membri ai Unității Speciale de Luptă Antiteroristă, omorâți în București, în noaptea de 23/24 decembrie 1989, fără a avea o minimă documentare.

De fapt, încă din momentul în care SRI a ridicat Monumentul Luptătorului Antiterorist pe acel loc al tragediei, o tragedie rezultată din manipularea făcută de sistemul de atunci pentru propria-i supraviețuire, dezinformarea și ura populară fiind, nu declanșatorii tragediei, ci „asistenții” unei crime (tarele, și nu „necunoscutele Revoluției”), lucrurile pot fi considerate ca fiind bine lămurite. Cel puțin din punct de vedere al instituției.

De aceea, ipocrizia șefului SRI, Eduard Hellvig, în fața monumentului închinat luptătorilor USLA nu poate decât să umbrească momentul omagierii celor șapte ostași. Dar, ei oricum rămân eroi pentru eternitate,

ipocrizia fiind doar o rușine a contemporaneității.

„Am speranța, personal, că dosarul Revoluției din 1989 va face lumină atât pentru istorie, cât și pentru justiția statului democratic român asupra lucrurilor care s-au întâmplat aici acum 27 de ani”. Cât de ipocrit trebuie să fii să faci o declarație atât de lipsită de bărbăția asumării, ba, în loc să prezinți raportul instituției, scriind tu poate prima filă clară a unui dosar așteptat de 27 de ani, să aștepti ca alții să facă primul pas? Să aștepti să se facă lumină acolo unde, punctual, lucrurile sunt clare. Șapte ostași au fost măcelăriți, nu din cauza unei erori de co-

municare, ci parte a cărnii de sacrificiu pe seama căreia trebuia impus scenariul de infiltrare a contrarevoluției sistemului peste momentele inițiale ale Revoluției.

Este adevărat, asumarea oficială a momentului 23/24 Decembrie ar trasa o linie de demarcație între momentele revoluționare inițiale și contrarevoluția sistemului împotriva libertății noastre.

Dar este timpul ca instituțiile statului să o facă! Începând cu SRI, pentru tragedia acelei nopți, și continuând cu rapoartele pe unitate, militare sau ale fostei miliții, pentru toate momentele tragice în care au fost implicați militarii. Sibiu, Otopeni, București...

Este adevărat, demantelarea acelor momente tragice, de manipulare și instigare la ură, ca rădăcinile contrarevoluției sistemului, ce încerca să se salveze, ar aduce în fața Justiției multe nume. Dar nu de sublinierea cu tușul vinovăției crimei a acestora se teme un sistem care a supraviețuit în mare parte. Pentru că oamenii, oricât de importanți ar fi fost ei pentru salvarea, atunci, a sistemului, apoi îmbuibarea lui, sunt la rândul lor doar simple nume. Ce pot fi oricând sacrificate, pentru a salva alte personaje, dar, mai

ales, părți de sistem, azvârlite dară în focul dreptății cerute de țară.

Este ceea ce întâmplă acum prin inculparea unor personaje vinovate pentru morții de la Mineriadă.

Doar că, eventuala judecare și condamnare pentru crime împotriva umanității a lui Ion Iliescu, și a celorlalți indivizi, nu ar trebui să stingă setea de adevăr pentru primul moment în care am fost mințiți și deturnați din drumul nostru.

Comemorarea Revoluției, a întregului Decembrie 1989, devenit el însuși bornă de renaștere, nu va fi niciodată sinceră dacă nu vom desprinde de mo-

mente Revoluției toate acele pete care încă ne apasă. Căci epoca postdecembristă a veșnicei neasumări sub marota invocării speranței, „vom afla cândva”, trebuie să se sfârșească. Speranța însăși trebuie înlocuită cu adevărul concret oricât de dureros ar fi el.

Altminteri, a merge și a aduce omagii la monumentul celor șapte ostași USLA, sau la oricare alt monument, troițe pentru eroii revoluției sau cruci ale copiilor noștri morți în Decembrie 89, fără a spune pentru ce au fost măcelăriți, este ca și cum s-ar aduce omagii la picioarele unui monument al necunos-

florim fiecare în felul său sau cutului în care știm că zace îngropat Adevărul. Da, sistemul stă încă liniștit, știind că eroii nu se vor ridica din pământ, nu vor da deoparte plăcile de beton, săraci, că nu a fost nicio protecție socială odată cu intrarea țării în UE. Este adevărat că străinii ne-au cumpărat 40 la sută din pământuri! – nu are nimeni nimic cu ei!- dar va fi trist dacă vom continua așa! Nu ura contra străinilor trebuie să ne conducă în viață, însă, ci grija pentru bunăstarea românilor. Este greșit, totuși, să avem complexe în fața eu-

ropenilor, să considerăm – așa cum afirmă unii ziriști- că

Or, cât vom sta și vom aștepta, nu doar cuminți, ci de-a dreptul supuși!, ca adevărurile să iasă la lumină, vom fi părtași aceleiași trădări...

Lumini și umbre...

George
Alexander

N-am știut niciodată ce eminențe cenușii avem în această țară!... De la ziaristi și până la politicienii cei mai abjecți, toți își dau cu părerea. Le știu dinainte pe toate! Atâta URĂ și demagogism, atât dieletantism, vă mărturisesc, este greu de văzut prin altă parte! Ura aceasta, însă, care ne înfundă pe toți, și mai adânc, nu aduce nimic bun în societate. Românii, în mod sigur, sunt sentimentali... În sensul că sentimentele îi fac adesea să ia foc și să reacționeze emoțional.

Sunt unul dintre oamenii care au pierdut dar au și... câștigat la aceste alegeri... Am pierdut pentru că, intrând în Parlament pentru Oameni, aș fi putut să-i ajut mult mai mult, dorind, sincer, să reformez lucrurile. Am câștigat, însă, înțelegând că suntem mult mai mici decât îndrăznim să recunoaștem... Nu-mi place să-mi critic țara, așa cum spunea cineva, dar țara aceasta, care este și a mea, chiar are acum sânge pe mâinile sale... Într-o luptă politică trebuie să mori cu onoare. Oricât de greu ți-ar fi, trebuie să vezi, să auzi și ce spun adversarii. Dacă vei continua numai cu ideile tale – oricât de perfecte ar fi ele!- nu vei ajunge, totuși, departe. Nu vei ajunge, de fapt, nicăieri.

Ca alte milioane de români, eu sunt numai Patriot. Vreau binele Țării și îi respect chiar și pe cei care nu gândeau în Decembrie 89, fără a spune pentru ce au fost măcelăriți, este ca și cum s-ar aduce omagii la picioarele unui monument al necunos-

trebuie să le fim recunoscători for ever dacă ne-am trimis copiii, frații, surorile, soții, părinții să muncească pentru ei! Acesta e un semn malefic al societății românești. Nimeni nu primește un ban degeaba prin apusuri, credeți-mă!, iar a munci doar pentru bani înseamnă a-ți răni doar sufletul, a muri încet, dar sigur...

Și, da!, România riscă să fie ștearsă de pe fața pământului, nu de străini, ci de noi înșine... Natalitatea este în descreștere, depopularea, înstrăinarea și emigrarea sunt uriașe! Atunci, ce e de făcut?! Să lăsăm URA de-o parte! Să fim constructivi!

În cele din urmă, lumea este alcătuită din lumini și umbre. Uneori suntem gata să fim sfinți! Nu suntem, însă, cu nimic mai presus decât alții, dacă Ura, numai Ura!, ne va hărțui... Au fost alegeri parlamentare în România. Și, am pierdut! Am susținut ANR pentru că sunt patriot. Vreau o viață mai bună pentru semenii mei!, dar aceasta este o altă discuție acum...

Le mulțumesc tuturor celor care au fost alături de mine! Și, le cer iertare, dacă nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor lor! Știu cât de greu a fost și știu cât de mult au muncit... Am pierdut, Doamne, și cât de singur mă simt!... Lumea, însă, este alcătuită din lumini și umbre... Românii n-au venit la vot. Din cer, nu cad decât picăturile de ploaie. Dar ei nu știu! De ce să-i iubesc?!, îmi spun, învățând lecția vieții. De ce să-ți pese de ei?!... Ei nu te lasă să mori? ... Și, totuși, îi iubesc!, recunosc, într-un târziu, trecând peste indiferența lor. Sunt ai mei! ...

Deci, merg mai departe, acum. Până unde, Doamne?! Nici eu nu știu! Voi lupta în continuare, însă, nu pentru mine!, și nici pentru vreun partid! Voi lupta să ajut Oamenii! Indiferent cât ne urâm, indiferent cât de puțin ne iubim, Negativismele fiecăruia nu sunt decât un accident în ființa lui!... Din cer, nu cad decât picăturile de ploaie, oamenii! Dar și PSD și PNL și... toate partidele, nu sunt decât TOT NOI ÎNȘINE!, până la urmă... Păcat că nu ești de partea mea, TU! Îi admir pe cei care nu se împiedică de moarte...

● roopenilor, să considerăm – așa cum afirmă unii ziriști- că

Basarabia – între lumina răsăritului și asfințitului. Existență prin laboratorul întunericului

Galina
Marte

Orice lumină își are efectul său. Orice lumină, cu diverse nuanțe, creează viață și produce vizibilitate în spectrul zilei și a nopții. Lumina, cu o complexitate de fenomene și radiații electromagnetice, se dispersează într-o diversitate enormă de categorii și forme care o determină după efectele produse. Efectul produs depinde de capacitatea și conținutul luminos care se reflectă în propria proprietate. Făcând parte dintr-o familie numeroasă cu multiple nume (lumina naturală, lumina rece, lumina albă, lumina polarizată, lumina zodiacală, lumina ochilor, etc.), lumina cu variate proprietăți și cu suprafața nelimitată însoțește întreaga totalitate a ființelor și a lucrurilor din univers. În același timp, lumina, parte din spectrul electromagnetic, cu propriile capacități și măsuri fizice este acea forță care iluminează, la nesfârșit, galactica în care există ființa umană-omul. Această lumină este menită pentru existența umană, creație divină ce este fundamentată pe criteriul unui materialism/conținut al vieții spirituale și materiale. Conținutul acestui materialism, în special cu accent pe acel cu proprietăți spirituale, își reflectă lumina peste gândirea omenească pentru ca aceasta să reprezinte viața și realitatea ei obiectivă prin diverse forme ale existenței, menținând, în același timp, claritate și profunzime în dezvoltarea intelectului uman. În rezultat, ansamblul acestor proprietăți fizice cu lumina ce-i aparține produce și reproduce procesul neîntrerupt al vieții umane care dă naștere continuă la noi schimbări și noi reflecții.

Efectele acestei teorii despre lumină sunt cunoscute și recunoscute de întreaga omenire a vieții pământești de până acum și sub influența acestora ar urma ca orice ființă umană (suflare omenească) să reacționeze și să vibreze într-un mod firesc prin succesiunea acțiunilor produse de fenomenele naturale. Aceasta ar urma să se reflecte într-un mod real și în existența unor comunități de oameni, care sunt parte componentă a acestor fenomene naturale și care, totodată, sunt componenți și dătători de viață socială. Viața umană corelată în mod direct cu viața socială este aceeași lumină care produce efectul prin radiația unor unde luminoase puternice sau mai puțin puternice în existența naturii, astfel, fiind dependentă de puterea prin care acționează. La acest subiect al vieții umane/vieții

sociale se asociază și lumina prin care există unele popoare în dependență de așezarea lor geografică. Ținând cont de situația geografică a acestor popoare în ținutul pământesc, s-ar intui că lumina ce îi înconjoară ar putea fi cauza unor perturbații grave în facultatea de a gândi rațional și de a activa firesc prin procesele existenței umane corelate cu procesele fizice ale naturii. Taina acestor fenomene este realitatea mediului social prin care există aceste popoare, iar realitatea efectivă se distinge prin formula propriei dezvoltări și evoluția propriului intelect uman.

Comunități și oameni, lumină și fenomene, realități și existență. Este un lucru firesc în procesele biologice și fizice ce caracterizează dezvoltarea umană. Omul dependent de viața socială și cea comunitară își programează acțiunea de a exista prin dimensiunea luminii doar cu propriul intelect. În acest proces al fenomenelor naturale sunt prezenți atât membrii comunității, cât și conducătorii acestei comunități. În procesul unei asemenea legături organice a dezvoltării umane lumina, indiferent de orice, este mereu prezentă între aceștea, reprezentând fenomenul natural și divin al existenței. Deci, prin această lumină există oameni, există conducători, există comunități, având la bază viața socială. În linii generale, există totul, dar, cu unele abateri de la așa zisa normalitate. Prezenți prin devieri de la normalitate, în epoca modernă mai există încă comunități de oameni cu viața întemeiată pe criterii primitive ale conviețuirii.

Aceasta se reduce la faptul că în asemenea comunități/societăți prioritară este opinia relatată/formulată doar de clasa administratoare. În așa mod, persoanele de conducere administrează comunitatea în cauză după placul lor, fără a lua în considerație părerea celor subordonați. Astfel, membrii comunității respective sunt impuși să accepte în unanimitate deciziile propuse de administratori, urmând să le realizeze în viața de toate zilele. Respectiv, binevenită și categorică în comunitate este și lumina ce vine din mintea acestor administratori.

În consecință, toți acești conducători sociali subminează puterea luminii divine, nemijlocit, dând naștere la o nouă lumină nefirească, aceasta fiind compusă din fantezia și ipocrizia lor. Tentința acestora este de a elimina complet lumina firească a divinității, fiind înlocuită cu o lumină de o altă natură și anume: cu capacitatea de a ține în întuneric

omul societății/comunității, astfel, făcându-l să nu-și mai dezvolte intelectul uman în procesul evoluției. În acest spectru artificial și nefiresc al luminilor se încadrează omul cu comunitatea respectivă care este situată geografic într-o zonă unde lumina existențială se revarsă din umbră și întuneric, la figurat, aceasta fiind denaturată de mentalitatea și comportamentul primitiv al persoanelor ce conduc această parte a lumii.

Din acest tablou al luminilor, cu nuanțe mai puternice dinspre răsărit, face parte comunitatea de oameni numită basarabeni sau mai bine zis, actualmente, denumită R.Moldova. Această populație de oameni sub lumini de diverse forme și conținuturi (naturală și nenaturală/nefirească) își menține existența, de asemenea, sub diverse forme și conținuturi reale și nereale. Realitatea unor asemenea fenomene decurge din aspectele nefirești ale naturii înconjurătoare, spațiul geografic și conținutul propriei dezvoltări, ca identitate umană. Fiind în corelație directă cu natura omului din această comunitate, identitatea umană, la rândul ei, formează fenomenul prin care decurge dezvoltarea propriu zisă a omului, în rezultat, formându-i identitatea și personalitatea respectivă. Nemijlocit, omul, parte a naturii și a luminii corespunzătoare, este ființa care își poate crea și adapta existența individuală și socială la orice condiții, concomitent, fiind capabil de a-și forma personalitatea individuală și comunitară atât cu caracteristici pozitive, cât și negative. Aici sunt prezenți diversi factori ce contribuie cu efecte sigure, cât și nesigure în dezvoltare și în relațiile de reciprocitate dintre oameni. Existând prin corelația luminii naturale și nenaturale această comunitate de oameni, cetățeni ai R.Moldova, parcurge o etapă a dezvoltării mai puțin obișnuită față de alte comunități, fiind afectată atât din interior, cât și din exterior. Aspectele prezente în existență și dezvoltare sunt parte a unui proces arbitrar opus voinței omului. Regulile de joc ale existenței sociale, fiind destul de dure, sunt determinate după principiile acelor persoane care conduc comunitatea/societatea. Organizarea acesteia se bazează încă pe metode autoritare/primitive care impun doar ascultare și executare din partea maselor, fără a fi admise oarecare replici. Iar întregul sistem de administrare a societății este creat din mecanisme de sancționare a individului, în cazul unor abateri de la regulile impuse sau, în mod prioritar și mai exact,

atunci când omul din subordine își caută propria dreptate. Totul este stabilit din unghiul luminii imperfecte și nefirești ce nu oferă omului posibilitatea reală de a-și obține independența deplină, personalitatea și identitatea autentică într-un mediu social.

Procesul dezvoltării umane sub influența unor efecte limitate și mărginite este o legătură destructibilă în fenomenele naturii, dar, pe de altă parte, reală în viața și existența unei comunități de oameni. O astfel de comunitate este prezentă în viața unui popor cu interese, credințe, obiceiuri, norme de viață, însă lipsită de identitate și personalitate autentică. În procesul unei asemenea evoluții, traversând perioade mai mult sau mai puțin dificile, poporul basarabean a rezistat oricăror tentative, fie din exterior sau fie din interior. Viața acestora a mers înainte de secole, decenii, indiferent de faptul că a fost sub influența diverselor forme și conținuturi de existență sau că a fost sub influența diverselor orientări politice și modele de dominație. În timp, poporul conștient sau mai puțin conștient de evenimentele istorice derulate a avut prilejul să cunoască din plin o ideologie a clasei de guvernare destul de dură care le-a subjugat gândirea și capacitatea, în mod special, de a-și expune în mod verbal/public propria părere. Această ideologie, în special, din ultimii 50 de ani ai secolului XX (de până la anii 1990), le-a înrădăcinat în sufletele teama pentru cuvânt, teama pentru a spune și a recunoaște în glas cine sunt ca popor și națiune. Teama pentru orice vibrație a curentului le-a spulberat încrederea în sine și în aproapele său, le-a spulberat credința în valorile personale și naționale. Teama pentru orice mișcare a devenit pentru omul societății o obsesie care îi preocupă în permanență, până în zilele de astăzi, în orice acțiune realizată. Cetățenii acestui popor sunt ca într-un laboratoriu unde se produce intenția vădită în a distruge omul și natura acestuia. Totul în detrimentul omului, totul în detrimentul luminii divine prin care există o asemenea societate și un asemenea popor.

Epoca totalitarismului, cu cea mai dură ideologie în timp, a lăsat urme adânci în conștiința, mentalitatea și comportamentul omului din societatea basarabeană. Omului în dezvoltare i s-au impus condiții de a conștientiza imaginea de sine și despre propria personalitate doar ca o inferioritate absolută. Iar conceptul despre existența umană într-o societate a fost supusă celor mai

primitive și inadecvate forme în dezvoltare, fiind trecute prin procesul de violență și teroare. Persoanele care nu acceptau aceste condiții ale administrării și ideologiei comuniste erau supuși unor metode de existență inumană, fiind deportați să trăiască în cele mai dure condiții climatice ale naturii (ținutul Siberiei) sau condamnați pe viață ca detinuți politici. Regimul respectiv, lipsit de sentimente firești-omenești, a denaturat până la extremă relațiile dintre oameni, relațiile dintre păturile sociale, relațiile dintre om-societate. În rezultat, toate au fost supuse unei forme de conviețuire care au instaurat neîncrederea și teama totală față de sine, în aproapele său, în părinte-mamă-frate-soră-etc. Teama de a nu fi trădat pentru orice cuvânt rostit a produs izolarea cetățenilor din societate, a produs separarea unei populații, astfel, îngropând pentru decenii înainte conceptul adevărat despre sine-societate-națiune. Procesul de teroare instaurat de-a lungul anilor (perioada comunistă) s-a înrădăcinat atât de adânc în mentalitatea omului încât a produs ruina completă a conceptului de identitate personală, de identitate socială, de identitate națională. Conceptul de identitate, fiind valoarea și treapta cea mai înaltă în reflectarea realității față de om-societate și identificarea propriei personalități într-un mediu social, s-a transformat ca într-o parodie, neavând la bază nici formă și nici conținut autentic în existența umană basarabeană. Această parodie imprimată pe intenții/principii de inferioritate față de omul în dezvoltare a creat imaginea reală prin care încă mai continuă să existe poporul basarabean, poporul din R.Moldova, acesta fiind izolat, la figurat, de lumea civilizată.

Anii 1988-1990 ai secolului trecut au încercat să pună capăt unui regim totalitar-neomesc, fiind înlocuit cu un alt regim al existenței sociale. În această perioadă pentru poporul basarabean s-a început schimbarea prin conștiința față de sine și față de valorile naționale, s-a încins dorința pentru lupta definitivă de renaștere națională. Un eveniment istoric crucial în istoria unui popor și a unei națiuni.

Principii de reformă pentru învățământul românesc!

Grid
Modorcea

Am destul de multă experiență de om al cărții. Toată viața am fost un școlar silitor. Mi-am ros coatele ani în șir pe băncile diferitelor școli. Atât de mult încât la un moment dat, din bancă, am ajuns la catedră.

Adică am fost și profesor. Un profesor foarte special, fiindcă, atunci când predam matematica, făceam literatură, și când predam estetica filmului, făceam matematică. Ne-maivorbind de faptul că jumătate din viață am făcut a doua casă din bibliotecă. La New York, împărăția mea se numește Barnes & Noble. Deși am și un doctorat, cu care am obținut titlul de „doctor în arte”, totuși mi-a plăcut să fiu mereu elev. Să învăț. Mai ales acum, la bătrânețe, când țelul meu este să bat recordul de o sută de titluri de cărți publicate. Am cunoscut și cum se desfășoară învățământul la alții, la francezi, la italieni, la unguri, dar în special la americani.

Și toată această osârdie mi-am adunat-o în câteva cărți pe care le-am scris special orientate să fie manuale pentru o eventuală reformă a învățământului românesc. Fiindcă de la evenimentele din decembrie '89 și până azi, se toot vorbește de această reformă, dar nimeni n-a făcut-o. Și nimeni nu are de gând s-o facă. Da, nu are, vă spun clar, fiindcă am fost cu proiectul meu la ministrii învățământului. Întâi la Marga, apoi la doamna Andronescu („descurcareața”) și pe urmă la un pișpirel tare priceput, Remus Pricopie, care a înțeles repede despre ce e vorba, a primit în dar cărțile mele, să le multiplice ca manuale, dar peste o săptămână sau două, a fost schimbat. Că așa e la noi, nu există continuitate.

Cum să se facă o reformă când cel care vrea s-o facă e schimbat peste noapre, nici nu e întrebat ce-a făcut sau ce mai avea de gând să facă? Pricopie era școlit în America și știa cu ce se mănâncă reforma. Dar nu l-au lăsat.

Am mai cunoscut apoi niște inspectoare din Minister, dar acolo burocrăția e așa de mare încât se poate da o lecție oricărei mafii de pe lume. Și mi-aduc aminte de Pricopie, care îmi spunea tanspirat: „Domnule Modorcea, știți cu ce mă

ocup eu aici, ca ministru al învățământului românesc? Cu mafia din minister! E o mafie... că nu poți să faci nici o reformă dacă mai întâi nu scapi de această mafie”. A scăpat ministerul de ea?! Bineînțeles că nu. Ba acum, cu noii tauri de la putere, cred că s-a consolidat.

Dar noi ne facem datoria. Am făcut manuale despre cum vedem reforma și, de ani de zile, încercăm să-i cucerim pe profesori și pe elevi, poate pe teren facem o treabă mai bună.

Așa s-a întâmplat și recent, când, grație lui Petre Dănilă, un prieten al cărții,

America, de cazuri rătăcite. Acolo e foarte greu să răzbați. Toate locurile sunt ocupate. Nu mai ai de făcut nimic, dar aici, în România, e loc destul de întors. Rămâneți în țară și faceți în așa fel încât să vă împliniți visele aici. Și ca să reușiți, trebuie să nu vă gândiți la bani. Acesta e secretul succesului. Puneți în paranteză politica, cine conduce țara, și vedeți ce puteți să faceți voi, fără ajutorul politicianilor corupți!

Sigur, e greu de imaginat că se poate așa ceva dacă politica dă înapoi ca racul. Dar acești elevi de

fiindcă a doua limbă oficială a Americii este limba spaniolă. Sigur, mulți vor spune: dar ce facem cu istoria sau cu geografia? Evident că și ele fac parte din literatură. Mi-e greu să cred că un profesor de română care îl predă pe Dimitrie Cantemir, să spunem, nu face și istorie. Istoria e inclusă în opera de artă, așa cum este și gândirea logică. Kant, un mare filosof și matematician, a spus că „la baza gândirii estetice stă gândirea logică”. O proză în care autorul uită pe drum ce a vrut să spună și nu știe unde vrea să ajungă, nu va

toate pentru toți. Actualul învățământ românesc este total anacronic. În loc de 4 materii, elevii din clasa a XI-a au 16!!! Spiritul enciclopedic sau renescentist îl au câțiva aleși, pe care școala nu-i poate forma. Aceasta e treaba lui Dumnezeu. Dar școala poate forma oameni extrem de pregătiți, dacă sunt dotați într-un anumit domeniu. Altfel, e pierdere de vreme. La performanță se ajunge prin focusare, adică prin concentrarea pe o anumită materie sau direcție.

3.Evident, ar mai fi o problemă fundamentală, dar aceasta ține de fonduri, de înzestrarea școlilor cu computere, ca pe banca fiecărui elev să se afle un computer.

Care presupune cunoașterea limbii engleze, ca să-l poți învăța și mânu. Trăim în civilizația imaginii, iar învățământul trebuie să se facă pe bază de imagini. Filmul trebuie să se afle la baza oricărei predări. Prin definiție, filmul înseamnă poveste. Și ca material didactic, orice materie are nevoie de film. Eu am învățat de la profesorii mei de matematică, precum Grigore Moisil și Solomon Marcus, că și matematica se poate preda povestind. „Poetica matematică” e un exemplu edificator. Matematicienii arabi așa își predau știința, prin povești. Cred că nu mai trebuie demonstrat ce minunată va fi literatura română predată pe bază de film.

Știința se îmbină cu sensibilitatea, iar o astfel de reformă concentrează timpul, în sensul că-l face prețios pentru cel care știe să-l folosească deplin. Învățământul bun e cel care te ajută să câștigi, nu să pierzi timp. Viața, pentru elevul care a optat pentru o pasiune, va fi mai lungă și mai bogată. Așa va ajunge la performanță, așa va ajunge să dea țării valori noi, așa va fi competitiv, așa va face ca România să aibă un viitor frumos și demn.

om de bază la CLB, am fost invitat la Liceul „Ion Creangă” să le vorbesc elevilor din clasele a XI-a. Și în amfiteatrul școlii, doamna profesoară de limba și literatura română Cecilia Barbu a adunat peste 70 de elevi. Erau frumoși, cu personalitate, cu o minte scilpitoare. Ceea ce nu vezi în parlamentul țării. În fața mea stătea România de mâine. Sper că a fost o lecție greu de uitat. Oricum, la sfârșit, ei m-au aplaudat din inimă, minute în șir, și mi-au proiectat pe un ecran o imagine de pe Internet și un citat prin care scriitorul Dumitru Dinulescu mă propune la Premiul Nobel pentru Literatură din partea României. Pe acest ecran vom proiecta într-una din întâlnirile viitoare un film. Deocamdată, acum, eu am donat școlii un braț de cărți, inclusiv manualele de care v-am vorbit. Elevii mi-au spus că în programa școlară au 16 materii și doar o parte dintre ei au clară orientarea de viitor, deși toți au o aceeași orientare fermă, să lase țara pe mâna strigoilor.

Nu, le-am spus, nu vă gândiți să plecați, fiindcă mai devreme sau mai târziu vă veți pierde. Și le-am dat mai multe exemple din

azi sunt profesorii de mâine, politicienii de mâine, ei trebuie să ia de pe acum țara în mâinile lor. Și dacă nu se face grabnic o reformă a învățământului, o vor face ei, sunt sigur. Dar să îndrăznim acum, fiindcă nu ne-au mai rămas decât utopiile. Fiți Don Quijote!

La condițiile țării noastre, reforma ar consta după părerea mea în ceva foarte simplu și practic, așa cum am văzut la americani: 1. Să existe numai patru materii de bază: limba și literatura română, fiindcă suntem în patria română, matematica, fiindcă ne învățăm să gândim logic, religia, fiindcă suntem ortodocși, și fără credință nu poți porni la drum, și sportul, mișcarea, fără de care nu se atinge principiul mens sana in corpore sano. Americanii renunță la tot pentru mișcare. De aceea, sunt primii la Olimpiadă. Sportul îi duce la o medie de viață de circa 90 de ani. Și mai au ceva ca materie de bază, astronomia, fiindcă ei sunt un popor care stă numai cu fața la viitor și trăiesc în limbajul SF. Plus că avantajul lor este limba engleză. Toate cărțile importante ale lumii se găsesc traduse în engleză în marile lor biblioteci. Sau în spaniolă,

fi niciodată desăvârșită, fiindcă e lipsită de gândire logică. Arta și matematica fac casă bună împreună. De aceea poezii antichității erau și mari matematicieni, ca și matematicienii arabi, care erau mari poeți.

2. Odată stabilite materiile de bază, urmează ca părinții și profesorii elevului să-i descopere vocația. Ideal este ca ea să fie descoperită până în clasa a 9-a. Deja în clasa a 9-a elevul e bine să fie orientat, să știe spre ce se îndreaptă. Toți copiii au câte o vocație, toți. Trebuie numai descoperită. Asta e treaba părinților și profesorilor. Dacă un elev dovedește că are har muzical, să spunem, școala trebuie să nu-l omoare cu materii care nu-i sunt de folos. Chimia, de pildă, este bună pentru cel care e orientat spre această disciplină. Pe tânărul muzician nu trebuie să-l îndopați cu ceea ce el nu poate rumega. De-a lungul anilor, ne-am dat seama câte zeci și sute de ore am pierdut cu materii care ulterior, în viață, în meseria pe care ne-am ales-o, nu ne-au fost de nici un folos.

După clasa a noua, școala trebuie organizată pe vocația elevilor, nu pe un învățământ la kilogram, de

„Mefisto” și martorul...

Cezar Adonis
Mihalache

Lor să le spunem... „bărbați politici”?!... Lor?! Unuia care părea încă înecat cu sarmalele de la masa de Crăciun, iar celălalt încruntat de spuneai că tocmai i s-a furat scroafa borțoasă din podul partidului?!... Ba, mai grav, să-i mai luăm și de buni pe post de „oameni în stat”?! Ei sunt „viitorul” politic al acestei țări?! Pe mâna lor au ajuns frâiele date de alegerile noastre?!

Ce ați făcut, ce am făcut, oameni buni? Am adus în fruntea cârmuirii două figuri de ceară desprinse parcă din pensionul topit al politicii, caricaturile unei piftii politice grețoase, îngroșate precum șoricul de pe ceafa unor parveniți...

Pe mâna cui ne-am lăsat? Un „mefisto” de la țară și un martor gerontofil al politicii?

Un condamnat și un martor mincinos? Doi indivizi slinoși în vorbă care ne amenință în numele politicii pe care o vor ei? În numele statului pe care ți-l doresc? În numele voinței lor de a decide libertatea și amnistia

acelora cărora le sunt datori vânduți?

Nimeni nu se cramponează de o decizie doar din orgoliu! Nu în politică! Iar faptul că amândoi ar fi dat foc la țară pentru a-și impune „decizia” denotă că tot ceea ce au vândut până acum, pentru a rămâne înfiți ca doi balăci politici în piftia puterii,

trebuie să se transforme în trădări de țară, pe care nu le pot face decât de acolo unde i-am adus noi, pentru a-și acoperi bunăvoințele primite ani și ani.

Noi, alegătorii suntem vinovați doar o dată... Pentru că prin absența, ori risipirea libertății de a alege, am girat aceste sinistre figuri în fruntea țării. Dar voi, alegătorii parte a poporului social-democrat, veți fi vinovați înzecit! Pentru că noi nu mai putem îndrepta răul la care am contribuit, poate, nevenind la vot, dar,

herpes care stă pe buza tot mai stafidită a social-democrației... Pentru că molima se va extinde și peste restul țării, și peste viitorul ei!

Nu este suficient să vă scandalizați „virtual”, pe rețele de socializare, că vă vreți votul înapoi pentru că nu ați votat pentru un premier musulman. Trebuie să

Nu ați greșit mai mult decât ceilalți alegători! Nu încă! Și poate că acesta este de fapt rostul vostru: să readuceți lucrurile în fire, să le echilibrați. Nu doar pentru voi, ca partid, ci pentru țară.

Nu v-ați dat votul unui om pe care îl știți oricum malefic... Ați făcut-o pentru un crez, pentru o dorință de mai bine pe care acesta v-a trădat-o a doua zi. Dar, dacă nu vă ridicați acum pentru a cere socoteală, da, politică, veți transforma un personaj încă doar malefic în cel mai negru coșmar.

Acum l-a amenințat pe șeful statului. Care a fost și rodul votului vostru. Mâine îi va amenința pe ceilalți politicieni și, înainte de a sfârși cu ei, va trece și la voi. La dreptul pe care îl aveți fiecare dintre voi de a vă „defăima” propriile alegeri când acestea v-au trădat!

Neliber este omul care doar coaja libertății are!

George
Petrovai

Toate ideologiile și formele vrednice de guvernământ din istoria omenirii au fost preocupate de aflarea formulelor sociale întru sporirea prosperității materiale și spirituale a tot mai mulți dintre supuși. Dar una este să vrei și cu totul altceva să poți, fie din pricina nestatorniciei vrierii umane în confruntarea cu timpul, fie din pricina absolutei relativități a atotputerniciei la nivel uman.

Da, căci dacă atotputernicia autocrației de tip monarhic se bazează pe fenomenul ancestral și de masă al misticei unei autorități considerată de sorginte divină, despotismul și bunul plac dictatorial se reazămă deodată pe dezgustătorul oportunism al unor vremelnici fideli, investiți de tartorul suprem cu consistente hălci din puterea discreționară, și pe paralizanta frică de care neîncetat suferă toți membrii respectivei comunități, de la vârful piramidei sociale (toată viața, ne spune Vasili Grossman în povestirea Panta rhei, Stalin s-a temut doar de libertate, chiar după

uciderea ei, el continuând „să se lingusească pe lângă ea”) și până la baza acesteia, supraviețuirea cetățeanului fiind condiționată de neperturbarea cu gândul, vorba sau fapta a sistemului concentraționar instaurat prin forță și menținut în viață cu ajutorul forțelor de reprimare.

Diferența dintre materie și spirit constituie totodată linia de demarcație dintre pământeni: cei mulți vor să aibă din ce în ce mai mult, adică (voluntar sau involuntar) ei renunță la libertatea interioară, singura și adevărata libertate umană, și – lesne încredători în limitata și aparentiala libertate exterioară, promisă de ipocrizia legilor – ajung robii prosperității materiale; alții (din păcate tot mai puțini) vor să știe, iar prin aceasta să existe, nu doar să trăiască într-un belșug amăgitor și dătător de permanentă neliniște, așa că merg pe linia adevărului biblic, singurul adevăr capabil să-i facă pe oameni liberi, și astfel ei cunosc fericirea statornică prin cultivarea prosperității spirituale.

N.B. Dualismul vremurilor în general, al omului din ziua de azi în special, se

mai ales, risipindu-ne în prea multe posibilități de a alege de pe celălalt eșichier. Dar voi, în numele vostru și al copiilor voștri, trebuie să vă ridicați să înlăturați acest

o spuneți cu glas tare pentru a porni acel val care să scuture de pe gelatina partidului vostru un strat grețos care, altfel, va irupe ca o vomă în masa voastră.

raporturilor statornicite între ele), atunci în sfera largă a noțiunii „libertate națională” intră „libertățile individuale” ale tuturor cetățenilor, plus ansamblul extrem de diversificat al raporturilor (directe și prin intermediul instituțiilor) dintre aceștia.

Cu următoarele două precizări:

1) Cu cât societatea este mai avansată, iar prin asta națiunea mai evoluată, cu atâta raporturile interne dintre cetățeni sunt mai diversificate (trebuințele cetățenești duc la înmulțirea raporturilor dintre indivizi), iar relațiile dintre națiuni cunosc același obligatoriu sens ascendent.

2) În prezenta analiză am în vedere doar libertățile efective ale cetățenilor. Se mai îndoiește cineva de distanța dintre drepturile pe hârtie (de pildă, în Constituția noastră postdecembristă se dau asigurări că „Nimeni nu-i mai presus de lege”) și cele de zi cu zi, unde este mai mult decât evident că unii dintre români (prin acești „unii” înțelegând aleșii și cioicii) sunt mai egali ca ceilalți?!...

Dar de când am intrat în făcătura numită Uniunea Europeană neunită

(firește, ca partener cu aceleași obligații pentru toți și cu drepturi mai puțin egale pentru unii ca noi), se constată un apreciabil spor al ipocriziei atât la (ne)respectarea drepturilor și libertăților individuale (constatăm pe viu înfricoșătorul adevăr cuprins în spusa lui Hermann von Keyserling: „Colectivismul american este la fel de dăunător ca și cel rusesc”), cât și în ceea ce privește drepturile și libertățile naționale.

La urma urmei, de ce drepturi naționale se poate vorbi după cedările succesive de suveranitate din partea „încorporaților” în UE (comisarii europeni controlează tot ce mișcă în noile colonii), când înseși noțiunile de patriotism și naționalism sunt rău văzute de ștabii bruxelezi și când nelibera opțiune (deocamdată europeană, peste puțin timp una planetară) duce nesmintit spre globalizare?...